

Magunkban az ördög

Kockázatos
nászút

Egri Zsanna

Nyomunkban az ördög

Kockázatos nászút

Egri Zsanna

vikönyv©2023

Szerkesztő: Városi Emese

Borító: Egri Zsanna

ISBN

Epub: 978-615-6586-21-6

Pdf: 978-615-6586-20-9

Minden jog fenntartva!

Meghívó nászútra

A sivatagi naplementében egy magányos teve hosszú árnya tűnt fel a homokdűnék mögül. Láthatóan az állat is elcsigázott volt, de még inkább a hátára borult arab ruhás nő, aki a teve takaróját igyekezett az arcára húzni, de már túl későn, hiszen a bőrét hólyagosra égette a nap. És még ezek sem rejtették el származását, sebei alól halványan kilátszott eredeti bőrszíne, ami egyértelműen nem arab nőre utalt.

Az asszony felegyenesedett, végigfuttatta ujjait a hólyagokon.

– Ez legalább másodfokú égési sérülés – súgta maga elé. Istenem, mennyi gyereknek próbáltam enyhíteni a fájdalmán, de most magamon sem tudok segíteni. Hogy kerülhettem ilyen helyzetbe? Minden ott kezdődött a repülőtéren... És most itt fogok meghalni – hanyatlott vissza a teve hátára. Az állat monoton léptekkel haladt előre, arra, amerre életet, vizet sejtett.

A repülőtér aszfaltja égetett, ennek ellenére a felszállók egykedvűen vártak a sorukra. Az arabok számára

természetes volt ez a hőség. A reptéri transzfer busz utasai egyáltalán nem igyekeztek a leszállással, talán még egy kicsit ki akarták élvezni a légkondicionáló adta hűvösséget.

Elöl a fehér hosszúínges, zakós férfiak szálltak le, őket követték az asszonyok, akik némelyike szigorúan nikábbal takarta el az arcát, de akadt néhány bátrabb fiatal nő, akik fittyet hányva a hagyományra, arcukat szabadon hagyva törtek utat maguknak. A leglátványosabb mégis a legutoljára leszálló fiatal pár volt, akiknek kinézetétől a várakozók között izgatott suttogás futott végig. És nemcsak az arab területeken számított különös jelenségnek amit láthattak, a világ bármely pontján ugyanúgy az volt, egyedi látványosság. A fiatal férfi és nő hasonlóságuk alapján ikrek lehettek, magasak, karcsúak voltak, arcuk fehérsége szinte vakított a sötétbőrű várakozók között.

A lány derékig érő, lágyan göndörödő tűzvörös haja akaratlanul is karcsú derekára, csípőjére irányította a figyelmet. A körülötte álló férfiak zavartan sötétítették le a szemüket, ha véletlenül rájuk pillantott a tengerkék szempár. A férfinak ugyanolyan színárnyalatú szeme volt,

mint a testvérének, ami miatt már gyerekként is csodálták őket, mert rendkívül ritka volt, hogy valakinek a vörös haja mellett kék szeme legyen. Az emberiség mindössze egy százaléka születik így.

A lány, bármennyire nem akarta, szinte megbabonázta az ellenkező neműeket, de a nők is megcsodálták. Az évek alatt mindketten megszokták a kíváncsi pillantásokat, bár egyikük sem szerette igazán.

Már a repülőn is a középpontban álltak, a stewardess hosszan nézte a beszállókártyáikat. A testvérpár jegyének átvétele után széles mosolyra húzódott a szája.

– Ádám és Éva? – ámult el, majd alaposan megnézte mindkettőjüket. Talán kicsit tovább időzött a testvérpár férfi tagján.

Ádám vörös haja ellenére egészen férfias látványt nyújtott, amit az arcát keretező szakálla is kihangsúlyozott. Sokszor viccelődtek velük a szüleik, hogy azért növesztett szakállt, nehogy összekeverjék a nővérel, ugyanakkor Éva sokszor megkapta, ő meg a haját növesztette hosszúra, nehogy Ádámnak higgyék, bár azért ezt a nőies alkata biztosan kizárta.

A repülőgép felszállása előtt lecsillapodott a különös testvérpár iránti érdeklődés. Egyre kevesebben tekingettek feléjük, így nyugodtan elhelyezkedtek. Nem volt kérdés, hogy ki üljön az ablak mellé. Ádám kicsi korától kezdve irtózott a repüléstől, így mindig ő ült kívül. Ezzel még azt is elkerülték, hogy a mellettük elhaladó férfiak megbotoljanak a lányt bámulva, ami elég gyakran megesett utazás közben. Éva kivételes szépsége vonzotta a tekinteteket. Ennél már csak az volt feltűnőbb, ha az édesanyjuk is velük tartott. A hajszínüket tőle örökölték az ikrek.

A hatalmas gép könnyedén repült a magasba. Öccsével ellentétben Éva élvezte a repülést. Amikor kisebbek voltak, valaki mindig fogta Ádám kezét. Mióta felnőttek, inkább hagyták, hogy egyedül küzdjön meg a félelmeivel.

Az öcsikém – mosolygott magában Éva, mert Ádámot ez a szó mindig nagyon bosszantotta. Csupán tíz perc van köztük. Az anyjuk azt mondta, hogy Éva már akkor is védelmezte az öccsét, csinálta neki a helyet. Ádám szerint inkább pofátlanul előzött. Állandóan kötekedtek egymással, de azért mégis mindig hiányérzetük volt, amikor nem lehettek együtt. Egészen kicsi koruktól

megértették egymást szavak nélkül is. Az is gyakran megesett, hogy megéreztek a másik fájdalmát, örömét. A kötődésük olyan erős volt, hogy amikor megszidták Ádámot valamilyen rosszaság miatt, a nővére fakadt sírva.

Éva álmodozva bámult ki az ablakon. Nézte, ahogy egyre apróbb pont lesz a repülőtér, majd lassan a város is. Ilyenkor neki is elszorult a torka. Ő sem szerette elhagyni az otthon biztonságát, bár vonzották az idegen tájak, kedvelte az utazásokat, de a szíve mindig hazavágyott.

Milyen csodálatos nagycsalád az övék, jó felidézni a gyerekkori emlékeket. Egy hatalmas tanyán, tó mellett nőttek fel, körbevette őket az erdő és azon túl a buja zöld legelők. A mezőn az állataik legeltek, amelyre olyan büszke volt az apjuk, mint egy igazi gazdálkodó. Persze egyáltalán nem a gazdálkodásból élt, arra ott voltak az emberei. Ennek ellenére elég sok időt szentelt az állatoknak és nem csak a sajátjainak, hiszen ő volt a környék legjobb állatorvosa. Igazából eleinte csak ő volt.

Éva volt az egyedüli lány a családban. Az apja mindig úgy hívta: „egyetlen kicsi leánykám”, és mindennel elhalmozta, amit csak megkívánt. Éva emlékeiben mindig a legjobb játszótársként, a legszeretőbb apaként élt. Pedig

nem is volt az igazi apjuk, bár születésüktől fogva nevelte őket. Még akkor vette el az anyjukat, amikor ők az ikrek már megfogantak. A vér szerinti apjukat sosem látták, így hát nem is hiányzott nekik.

Nevelőapjuknak akkor már volt két fia. Laci kilenc, Áron hétéves volt, utánuk születtek ők, és legvégül a kisöccsük, Attila. Így lettek ők öten testvérek.

Éva bátyjai igencsak különbözőek voltak. Laci, mint a legidősebb, mindig óvta a kisebbeket. Olyan volt, mint egy tyúkanyó. Begombolta a kabátjukat, vitte a táskájukat, de ikertestvérét leszámítva Éva mégis a legjobban Áronhoz kötődött, akihez éppen most tartanak Jemenbe. No nem azért, mert kedveskedett velük gyerekként, egyáltalán nem. Áron nagydarab gyerek volt, mindenki Pufinak becézte. Egyedül Éva szállt szembe bárkivel Áron miatt. Különös kötelék volt közöttük. Annak ellenére, hogy Laci volt velük kedvesebb, Éva mégis jobban szerette kisebbik bátyjukat.

Áron mindent lazán fogott fel és feleannyit sem törődött a kövérségével, mint a családja. Végül a sok piszkálásnak köszönhetően azt találta ki, hogy ő nem is kövér, csak erős. Hogy bebizonyítsa az igazát, keményen

edzeni kezdett. A tréning nála igen egyedi módon történt, minden keze ügyébe kerülő tárggyal súlyozott, és az sem volt ritka, hogy magukkal az ikrekkel. Ahogy nőttek, úgy erősödött Áron karja.

Éva jól emlékezett rá, hogy eleinte mennyire félt, amikor Áron felültette a nyakába. Olyan kétségbeesetten kapaszkodott a fiú hajába, hogy amikor az anyjuk leemelte a nyakából, egy marék hajszálát is kitepte. Később megbarátkozott a gondolattal, ezután sokszor fuvarozta Áron a nyakában hol őt, hol Ádámot.

Az apjuknak volt egy régi Volkswagen kisbusza, minden reggel abba tömörödött a család, úgy vitte őket iskolába. Mindig Áron ült leghátul, aki alig tudott kikászálódni onnan, eleinte a kövérsége miatt, később a kétméteres magasságának és százhusz kilójának köszönhetően. Éva fülében ott visszhangzott az apja hangja: *Mi van dagi, beszorultál?*

Áron sosem sértődött meg, bár volt némi feszültség apa és fia között. A fiú mindig visszavágott és mindannyian remekül szórakoztak az apa-fia szócsatákon.

Áron hangosan dörmögött:

– Ne csodálkozz, ha matchboxot vettél! – Később még az iskola falain belül is hallotta, ahogy az apjukkal perlekedik. – Nem gondoltam, hogy bőröndben kell utaznom. Vehetnél már normális autót.

Miután az apjuk kirakta őket az iskolánál, egyenesen a gyermekkórházba hajtott az anyjukkal, ahol az asszony orvosként dolgozott. Éva alig várta, hogy iskolai szünet legyen, mert akkor mehetett ő is. Ezek az emlékek, élmények vitték az orvosi egyetemre, hogy az anyja nyomdokaiba lépve maga is gyermekorvos legyen.

A fiúk inkább az apjukat követték, állatorvosok lettek Attilát leszámítva, hiszen ő még csak most megy egyetemre, és hova is mehetne, ha nem állatorvosira? A nagyi szokta mondani, hogy egy családban ennyi állatorvos már túlzás, ezen persze mindig nevettek. Egyáltalán nem volt csoda, hogy így történt. Lovak közé születtek. Az apjuk gyönyörű példányokat tenyésztett, sőt még versenyeztette is őket. Az utóbbi időben sokszor pedzegette, hogy neki nem kell már állatokat gyógyítani, nyugdíjba is mehetne, hiszen hamarosan a fiai is ezzel foglalkoznak. Aztán nyugdíjba vonult, a lótarás csak hobbi maradt számára. Egyszer belefogott még az

agártenyésztésbe, de sajnálta eladni a kiskutyákat, így a végén egy egész falka kutyájuk lett. Jó sok munkát adott az anyjuknak, míg gazdát talált mindegyiknek. A fél kórháznak agara volt már, mire rátudta venni a férjét, hogy hagyja abba a tenyésztést.

A repülőgép a felhők fölé érve nyugodt tempóval hasította az eget. Éva érezte, hogy csökken a feszültség az öccsében. Már képes volt nyugodtan beszélgetni vele és remélte, hogy ezzel eltereli a gondolatait.

Ádám karjára tette a kezét:

– Azon gondolkodom, megismerjük egyáltalán a bátyánkat ennyi év után? Kereken tíz éve már, hogy nem láttuk. Nem tudom, mi történt Apa és közte. Mi lehetett az oka, hogy egyik napról a másikra elment Jemenbe? Soha nem volt hajlandó megírni, de apánk sem mondta el.

– Gondolod, hogy én többet tudok? – morogta Ádám még mindig a karfába kapaszkodva, de az arca kevésbé volt már sápadt.

– Dehogysis! Csak gondolkodom. Milyen csuda pofa volt mindig. Emlékszel arra, amikor elsőben a Rác testvérek piszkáltak a hajsínünk miatt?

– Hogy is felejtethném el – nevetett fel Ádám. – Azt szajkózták: pipacsfejűek vagyunk. Áron odajött a szünetben, mindkét kölyköt egyszerre felemelte és jól megrázta őket a levegőben, mint valami porrongyot. Esküszöm, úgy visítottak, mint két megszárt malac – vigyorgott Ádám.

– Persze apának másnap be kellett menni az igazgatóhoz. Hű, de mérges volt! – nevette el magát Éva.

– Csak azt nem tudtuk, hogy Áronra vagy a Ráczi fivérekre.

– Igen, és aznap este Áron takarította az istállót. Nem mintha izgatta volna, azt is edzésnek fogta fel. Arra emlékszel, amikor Karcsit, a bernáthegyit használta súlyzónak?

– Azt nem lehet elfelejteni. Istenem, mennyire buta képet vágott az a kutya! Bár meg kell adni, jól tűrte – törölgette Éva a nevetés könnyeit.

Ádám is kezdett ellazulni a vidám emlékektől, de volt, ami nem hagyta Évát nyugodni.

– Még annyira élénken élnek bennem ezek az emlékek és most Áron esküvőjére tartunk. El sem tudom képzelni, milyen lehet a menyasszonya. Egy arab lány? Vajon

hogyan ismerkedtek meg? Még egy képet sem küldött róla.

– Tőlem kérdezed? Annyit tudok, mint te. Megyünk az esküvőjükre és utána velük tartunk a nászútra. Mindig is örült volt, de hogy meghívjon bennünket a nászútjára – rázta a fejét Ádám.

– Azt írta, be kell pótolni a tíz évet. Nem a nászút a lényeg, hanem hogy a család együtt legyen. Szerintem arra számított, hogy anyáék és Attila is jönnek velünk. Laci bátyánk már előre megüzente, miért nem jöhet. Érthető, neki most született a kisfia. De anyáék? És ez a nászút? Ez így elég furá – ingatta a fejét Éva.

– Gondolom, azóta csak beletörődött, hogy mi ketten jövünk, de az tényleg elég vicces, hogy a nászútján kísérgetjük.

– Áron mindig elég lazán fogta fel az életet. Remek humora volt, egész pontosan mintha az egész családé beleszorult volna, bár minket sem kell féltetni – bazsalygott Éva.

– Amikor visszagondolok azokra az időkre, rögtön az ugrik be, amikor sulis után mentünk apához. Most is előttem van, hogy az öreg kikiabált a rendelőből:

Megjöttek az ikreस्कéim. Áron meg a hátunk mögött mormogott, hogy „megjöttek a kis kecskéim”. És milyen jól szórakozott a saját viccein! – elevenítette fel a gyermekkor apró részletét Ádám.

– Nekem borzasztóan hiányzott. Amióta elutazott, mintha valami elveszett volna az életemből – hajtotta le a fejét Éva. – Olyan keserű érzés! Talán ez az út tényleg bepótolhat valamit, bár tíz évet nem.

– Jó lesz ez így, hiszen jó fej a bátyánk.

Áron sosem szeretett várakozni, de most mégis szívesen tette. Újra tele volt lelkesedéssel, mint gyerekkorában, amikor az ikrek születését várta. Tizenhét éves korukban költözött el otthonról, alig emlékszik az arcukra. Fényképet küldtek magukról, de inkább csak ballagásról, diplomaosztóról.

Az eltelt években annyiszor vissza akart térni Magyarországra, de valahogy mindig halogatta. Lehet, hogy meg kellett volna bánnia amiért akkor beleugrott az utazásba? Nem, ez sosem jutott eszébe. Jó lehetőség volt számára, hogy Zoli barátjának az apja már régóta kint

dolgozott Jemenben. Egy szavába került és ő is belevágott a nagy kalandba.

Zolival készen kapták a praxist. Mielőtt az öreg doktor nyugdíjba ment, mindenre megtanította őket. Azt mondta: az araboknak az állataik a mindenük, szóval egy jó állatorvos sok pénzt kereshet. Ezt jól a fejébe véste. Ha kellett, lovat, tehenet gyógyított, de a nagy pénz mindig is a tevékben, sólymokban volt.

Az elmúlt évek során nagyon megkedvelte az egyszerű sivatagi életformát is. Barátokra lelt a beduinok között, még arab becenevet is kapott. Ktir-kbir. Valami olyasmit jelent, hogy nagyon nagy, óriási. Meg kell adni, nem is a kis termetéről volt híres. Az állatokhoz erős fizikum kellett, neki meg megvolt minden adottsága. Erő, tudás és a nyelv sem jelentett problémát, hamar megtanulta.

De mégis mit ér mindez, ha egyedül van? Mit ér a pénz, a siker, ha nincs kihez hazamenni?

A barátja nem bírta négy évnél tovább, visszatért Magyarországra, így maradt egyedül idegenben. Tíz éve ott él a jemeni, szaúdi és ománi határ közelében, ami nagyon jó, mert a három ország bármelyikében talál munkát. Kiépített egy kapcsolatrendszert, így kapkodnak

érte az arabok, akár válogathatna is a munkában, de ő elvállal mindent. Ha a csóró beduin nem tud fizetni, megelégszik a szíves vendéglátással.

Most, hogy elérte a krisztusi kort, a család az, ami nagyon hiányzik. Talán ezért is szánta rá magát arra az agyament gondolatra, hogy megnősül. Amíg így kavarogtak a gondolatok a fejében már jöttek is az utasok az imént leparkolt transzfer járatról.

Egyből felismerte a testvéreit, a hajuk színe messziről felhívta rájuk a figyelmet. Ahogy elindult feléjük, újra gyerekeknek érezte magát.

A saanai repülőtér előcsarnokában a zakóban és szoknyára hasonlító öltözékben várakozó férfiak közül kimagaslott a napbarnított, hatalmas termetű férfi, aki az ikerpár láttán öles léptekkel elindult feléjük. Erőteljes mély hangja beledörrent a váróterem halk morájába.

– Megjöttek a kis kecskéim! – kiáltotta és szorosan átölelte a hűgát.

A mozdulattal óriási látványosságot produkált a körülöttük ácsorgó araboknak, akik tátott szájjal nézték, hiszen nem csak a lány szépsége volt rendkívüli, hanem

maga a férfi-nő nyilvános ölelkezése is szokatlan volt arrafelé.

Úgy csüngött Áron nyakában a lány, mint gyümölcs a fán. A testvérek boldogsága határtalan volt, csak Ádám röhögött hangosan a térdét csapkodva. Nem azon szórakozott, hogy Áron felkapta a nővérét, hanem a bátyja öltözékén. Nem sok ideje volt kiélvezni a pillanatot, mert a természetes férfi félkézzel őt is magához rántotta és jól megszorongatta. A három testvér hosszú idő után először ölelkezett össze, Áron alig akarta elengedni őket. Miután rászánta magát, végigtekintett rajtuk.

– No, nézzenek oda, Évi, te egészen felnőtt nő lettél, és micsoda nő! Pont úgy nézel ki, mint anya – bólogatott elismerően.

– Csak kevesebb ősz hajszállal – vetette közbe Ádám.

– Tényleg? – dugta be Áron az orrát a vörös hajkoronába, amitől Éva csiklandósan kacagott.

– Nem a szagáról beszéltem, hanem a hajáról – grimaszolt Ádám.

Jól érezte magát, hiszen benne is éltek a gyermekkori emlékek, a kötekedések, az egymással való viccelődés.

– Valóban, nincs benne egy ősz hajszál sem – mosolygott Áron, miközben végigsimította húga haját –, és a tiedben sincs – buksizta meg az öccsét. – Azért öcskös, te is megnőttél rendesen.

– Te meg bátyám, hálóingben jöttél? Nem volt időd felöltözni? – vigyorgott Ádám.

– De nem ám! Még gatyát is elfelejtettem venni, úgy rohantam elétek – húzta fel balerina mozdulattal a fehér lebernyeg alját, amely alól elővillant a vastag szőrös láb, amelyet még meg is forgatott a levegőben. Nevetés támadt körülöttük, de a testvérek ügyet sem vetettek rá. Az újra találkozás élménye kizárta a külvilágot, a bámuló embereket.

Áron nem győzött betelni a rég nem látott ikrek látványával, egészen elzékenyült és hogy ezt az érzést leplezze, harsány hangon invitálta autójához Éváékat.

– Gyertek csak!

Kivette húga kezéből a bőröndöt, majd gondolt egyet és az öccsétől is elragadta a táskáját. Könnyedén a vállára dobta, ami helynek számított az izmainak. Büszkén engedte előre az ikreket, hadd lássák a helyiek, hogy az emberi faj micsoda szépségei az ő vendégei. Áron szinte

magánkívül volt a találkozástól, a magyar szavaktól, amelyet évek óta alig hallott, egyedül csak a sajátját és azt is csak akkor, ha az állatokhoz beszélt, bár ez elég sűrűn megesett vele.

Már megszokta, hogy feltűnést kelt a termete, mondhatni tisztelettel néztek fel rá, különösen, ha megszólalt. A nyelvtudásával mindig meg tudta lepni az arabokat. Volt rá elég ideje, hogy megtanulja. Időnként az is megesett vele, hogy arab származásúnak gondolták. Mindig igyekezett a környezetéhez alkalmazkodni, talán így könnyebben viselte a távolságot a szülőföldjétől.

Az autóút során az ikrek egymás szavába vágva árasztották el kérdéseikkel, de Áron hamar megakasztotta őket. A torka elszorult, hangja rekedtessé vált, ahogy a szavakat kimondta:

– Apáék hogy vannak?

– Egész jól, de valamiért nem akartak most jönni – ingatta a fejét Ádám és ki is mondta, ami már jó ideje foglalkoztatta, de a szüleik mindig elzárkóztak a válasz elől. – Áron, ugye te tudod mi az oka? Min vesztetek össze?

– Nincs már ennek jelentősége, majd egyszer elmesélem. Azt még megértem, hogy Apáék nem jöttek, de a kicsivel mi van? – visszakozott gyorsan Áron, mert kényelmetlenül érezte magát a régi történet miatt.

– A kicsi? Már majdnem olyan nagy, mint te, csak ő sokkal vékonyabb. Most érettségizett és éppenséggel szerelmes. Ezen a nyáron együtt utazgatnak a kis barátnőjével.

– Ne már! A kis hátulgombolós így megnőtt? Már csajozik?

– Ne hülyéskedj, kilenc éves volt, amikor leléptél, most meg tizenkilenc – nézett szemrehányóan a bátyjára Éva.

– Azta! De eltelt az idő – tettette a meglepődést Áron, pedig ő nagyon is számolgatta az éveket. Nehéz volt feldolgozni a hiányérzetet, azt, hogy kimaradt a családja életéből. Mintha ellopták volna az éveit. Maga elé meredt, csak a ráncok sűrűsödtek be a homlokán.

Éva felnézett a bátyja arcára, szíve elszorult. Pontosan emlékezett erre a fájdalmas arckifejezésre! Egy módszerrel tudta csak elterelni Áron figyelmét a gondolatairól, hogy beszélteti.

– Mondd csak, milyen a menyasszonyod? Szép? Okos?
Hol ismerkedtetek meg? Minden részletet tudni akarok.

– Nem tudom, még nem láttam – húzta fel a vállát Áron.
Arcán hamiskás mosoly terült el, ahogy a tükörben meglátta Ádám grimaszát. Oldalra pillantott és ugyanazt látta Éva arcán is. *Ikrek* – vigyorgott.

– Micsoda? Nem láttad? Ne hülyéskedj! – szakadt ki a szó Ádamból.

– Jól van, na! Egyelőre az apjával egyeztem meg, majd Ománban találkozunk.

– Ugye most ugratsz bennünket – csodálkozott rá nagy szemekkel Éva.

– Nem én. Arról van szó, hogy megkaphatnám az egyik ománi sólyomkórház vezetését, de csak akkor, ha megnősülök. Biztos attól tartanak, hogy a rendelőmben *meleg van*. Ugye értitek? Na, most – kezdte magyarázni a levegőbe legyintve –, itt pedig csak úgy lehet feleséget szerezni, ha megegyezel a családdal, a nő apjával. Persze akkor is lutri, mert nem láthatod előre a lányt – nézett a visszapillantóban Ádámra. – Van egy üzletfelem Ománban, ő javasolta a lányát. A fickó megesküszik Allahra – ami itt nagy szó –, hogy pont hozzám való.

– Ezt nem hiszem el! Persze hallottam már róla, hogy az arab szokások másképpen működnek, de te magyar vagy – ellenkezett Éva.

– Oké, az érthető, hogy az arab szokások mások, de Évának igaza van, te mégiscsak... – nézett a bátyjára Ádám, aki helyeslően bólogatott, de öccse nem hagyta szóhoz jutni. – Jártam arab nyelvórára és a tanárunk sokat mesélt a szokásokról. Tényleg nem lett azóta modernebb az arab világ?

– Te tanultál arabul? – fordult hátra egy pillanatra Áron, majd gyorsan visszakapta tekintetét az autópályára.

– Á, csak egy keveset – legyintett Ádám –, hozzákezdttem, de untam a hablatyolást.

– Hm – krákogott egyet Áron. – Az arab világ? Hogy változott-e? Lényegében modernizálódott valamicskét, de a hagyományok valójában élnek. A vallás még erős.

Rövid pillanatra mindhárman elhallgattak. Áron az útra meredt, míg Ádám tekintetét a mellettük elsuhanó táj kötötte le. Éva az anyósülésen hátradőlt és a gondolataiba merült. Nem akarta elhinni, hogy a bátyja így akar nősülni. Ez annyira nem illett abba a képbe, amelyet őrzött róla.

Áron közben igyekezett a szót másra terelni, így kissé oldalra fordult Éva felé.

– Na és egy ilyen bomba nő, mint te, miért nem ment még férjhez?

– Például mert még nem akar – nevetett fel a kérdésre. Ez eddig alig foglalkoztatta. Az évek alatt a tanulás volt a legfontosabb, hogy végre körzeti orvos lehessen. – Nem is ez a lényeges, hanem beszéljünk már arról, hogyan is lesz ez a nászút? Komolyan gondoltad, hogy elkísérünk? Mint kiderült, még a leendő feleséged sem ismered, hogy gondolod ezt? Milyen nászút az ilyen?

– Azért a nászéjszaka, meg... – nevetett fel Ádám.

– Mi a gondod ezzel? Nem kell befeküdni velünk az ágyba – vigyorgott bele a visszapillantóba Áron. Ádám gondolkodott egy keveset, majd vidáman a bátyja vállára csapott.

– Tudod, azért így elég vicces. Meghívó nászútra?

– És nem is akármilyenre! Ha én egyszer nászútra megyek – kacagott fel a leendő vőlegény. – Olyan kalandokban lesz részetek, hogy még az unokáitoknak is mesélni fogjátok – emelte fel a hüvelykujját, jelezve az út rendkívüliségét.

– Ajaj, ahogy téged ismerlek, úgy is lesz – nevetett megkönnyebbülten Éva. Talán mégsem olyan butaság nászútra kísérni a bátyjukat.

– Annyit elárulok, hogy ma még Saanában maradunk. Holnap leutazunk a határ mellé, oda, ahol én lakom. Ott magunk alá tolunk egy-egy tevét és nekivágunk a sivatagnak. Elmegyünk egy beduin törzshöz, a főnök jó barátom. Meglátjátok, milyen szuper lovaik vannak! – cuppantott egyet a szájával, érzékeltetve az állatok különlegességét. – Azon kívül rengeteg a tevéjük. Annyit még nem is láttatok. Utána átváltunk egy jó kis dzsipre, és átruccanunk Ománba, mégpedig Salalahba. Megtekintjük a menyasszonyt és elveszük feleségül.

– Mármint csak te, én nem vagyok ennyire vállalkozó szellem – vigyorgott fülig érő szájjal Ádám.

– Oké, ebben valahogy megegyezünk, de utána nincs mese, elindulunk *szigetelni*. Előbb Socotrára, onnan meg egyenesen a Seychellekre, majd vissza Saanába.

– Egész jól hangzik, de miért is kell tevegelnünk? – kérdezett rá Éva, mert lovagolni remekül tud, de tevegelni...

– El kell valahogy szállítani a tevéket, míg távol leszek és kell egy kis izgalom. Meglátod, milyen kalandos lesz teveháton utazni, ezt nem lehet kihagyni – dörögött a báty lelkesen a nem mindennapi út gondolatára. – Én már elterveztem az egész utazást.

– A menyasszony még meg sincs, de a nászút terve kész – vigyorgott Ádám.

– Holnap utazunk és akkorra van még egy meglepetésem számotokra. Nagyon klassz lesz.

– Mi az? – kérdezték az ikrek egyszerre, de Áron csak sejtelmesen mosolygott.

– Kis kíváncsiak, a meglepetés az meglepetés. Azért sem mondom meg – húzta az ikrek idegeit, akik azért már kinőttek abból a korból, hogy nagyon felizgassák magukat egy meglepetés miatt, így nem is volt nehéz elterelni a figyelmüket. Áron kimutatott az autó ablakán: – Nézzétek ezeket a házakat! Mind vályogból vannak – mutatott a többemeletes házakra.

A testvérpár elé egy furcsa világ tárult. A hajnali város fényei káprázatosá varázsolták Jemen fővárosát. Ahogy feltűntek a városkapu csipkével szegélyezett bástyaszerű tornyai, mindkettőjük számára világossá vált, hogy rég

nem látott mostohabátyjuk a csodák világába viszi el őket. A följük magasodó épületek ablakai díszes fehér kereteikben, mint megannyi tágra nyitott szem tekintett le rájuk. Fenséges pillanat egy mesevilágban, ahol az évszázadok sárból épült kincseket őriztek. Mintha varázslók keze alkotta volna az épületsodákat. Csalódottan pillantottak a hotel modern épületére, mindaddig, míg Áron meg nem nyugtatta őket.

– Jó kis szálloda ez, kényelmes. Azok a vályogházak jól mutatnak kívülről, de belül... Ez nem olyan lepukkant, mint azok ott az óvárosban – mutatott arra, ahonnan jöttek.

– Igen, én már látom is. Ez ötcsillagos. Reméltem is, hogy jó helyre hozol – vigyorgott Ádám.

Áron már hosszú ideje álmodozott arról, hogy olyan fantasztikus élményt és luxus körülményt fog biztosítani a testvéreinek, amelyet míg élnek, emlegetni fogják. Van pénze bőven, mire másra használná, ha nem a testvéreire és a... – gondolkodott el –, a leendő feleségére.

Éva megfigyelte a helyet, ahova a bátyja vezette őket. Nem érdekelte a luxus, sokkal inkább a szokatlan hangulat, az édeskés, varázslatos illatok. Sokat utaztak a világban, de arab területre még nem jutottak el, ezért

mielőtt elindultak, nem csak a találkozásra várt, hanem magára az utazásra is. Kevés ideje volt a munka mellett, így bár olvasott jemeni útikönyvet, az nem adta vissza a látványt. A helynek egészen különleges, varázslatos hangulata volt. Nem tudta volna pontosan leírni, csak a zsigereiben érezte, hogy ez egészen más világ.

Áron nem hagyott nekik pihenőt. Arra gondolva, hogy kevés idejük lesz a városra, gyors berendezkedésre ösztökélte a testvérpárt. Mindezek ellenére majdnem délre fordult az idő, mire indulásra készen kopogtattak be az idősebb fivér szobájába.

– Gyertek csak be – dörrent bentről a hang és máris szélesre tárult az ajtó. Mielőtt az ikrek megszólalhattak volna, kézen fogva bevontatta őket a szobába. – Vettem nektek valamit – vigyorgott izgatottan.

A két csomag közül az egyiket rögtön az öccse kezébe nyomta, aki feltépte a csomagolást és leesett állal emelt ki egy hófehér ruhadarabot.

– Ez meg mi? Ezt vetted nekem?

– Zenné, disdasha, pizsi vagy hálóing, nevezd, aminek akarod. Olyan, mint az enyém – mutatott végig a saját öltözékén kaján vigyorral.

– Komolyan gondolod, hogy felveszem?

– Persze, errefelé párszáz ezren hordják, fel sem fogsz túnni közöttük, illetve – vakarta meg a fejét Áron – a hajad, meg a fehér bőröd... Vedd csak fel, meglátod milyen jó lesz ebben a melegben. Neked is vettem ruhát. Ez a baltó, ilyet hordanak az itteni nők – fordult Évához. – Csak vedd rá a ruhádra. Túl szép vagy, az itteni fickók nagyon meresztgetik rád a szemüket. Nem tetszik ez nekem.

Éva fejcsóválva forgatta a különös ruhadarabot.

– Nem gondoltam, hogy be kell öltöznöm – mosolyodott el –, de tegyünk egy próbát, miképpen áll nekem egy ilyen.

Közben Ádám vonakodva ledobta magáról a farmert, pólót és átöltözött. Új kinézetét látva széles mosolyra húzódott Áron szája.

– Ne merj kinevetni – fenyegette meg Ádám a bátyját, aki tovább vigyorgott. – Öregem! Sosem gondoltam, hogy hálóingben kell lófrálnom. Ez elég vicces – nevetett a bő ruhadarabot cibálva.

– Nyugi, hamar megszokod. Te sem gondolhattad komolyan, hogy farmerban bóklászol a sivatagban. Rád

rohadna a gatyá. Nocsak! – fordult Éva felé, aki közben a könnyű nyári ruhára öltötte a fekete baltót.

Ádám hangosan nevetett.

– Ez olyan, mint egy álarcosbál maszk nélkül.

– Nekem tetszik. Ez olyan más és igaza van Áronnak, kevésbé fogok virítani.

Áron a fejét csóválta. Bár rávette testvéreit az átalakulásra, de látta, hogy még mindig túl feltűnőek. Ádámnál nem számít, de Éva... Nagyon szép és valami még kellene...

– Hát persze! Kendőt elfelejtettem venni – ütött a homlokára. – Kissé elszoktam a Barbi-baba öltöztetéstől.

– Ugyan már! Én úgy emlékszem, hogy inkább levetkőztetted a babáimat – nevetett fel Éva.

– Hát... már akkor is tudtam, hogy úgy a jobb – vigyorgott kajánul. Rákacsintott Ádámra – Igaz, testvérem?

Ádám lelkesen bólogatott, bár még mindig pukkadozott a nővére nézve.

– Gyere, öreganyám – vihogott Évára, akinek szája sarkában ott bujkált a mosoly. Valóban élvezte, hogy más

lehet, elrejtethi magát és nem kell elviselnie a folytonos mustrálást.

– Van nálam egy kendő, bár nem nagymamás – nyújtotta nyelvét az öccsére. – Készültem – nyúlt a kézitáskájába, ahonnan egy könnyű, halványkék selyemkendőt húzott elő. Kontyba csavarta a haját és könnyedén betekerte a kendővel.

– Jó, most, hogy felöltöztetted bennünket, enni is kapunk? – feszengett Ádám. Üres gyomorral egyre kevésbé lelkesítette az átalakulás.

– Csak nem vagy éhes, öcsikém? Rád is férne pár kiló – bokszott bele gyöngéden Ádám kockahasába. – Gyerünk, keressünk valami ehetőt.

Áron a város szűk utcáin egy kis étterem felé vezette testvéreit. Éva kissé lemaradt a gyors léptű férfiak mögött, lekötötte a figyelmét a környező világ. A keskeny sikátorokat különös hangulat lengte be, az utcai szemét, a mezítlábas gyerekek és a kóborló kecskék különleges egyveleget alkottak az emeletes vályogházakkal. „Ez olyan, mintha megannyi mézeskalácsból készített ház között vezetne az út. Már csak Jancsi és Juliska hiányzik ahhoz, hogy teljes legyen a mese.” Ám legbelül a

gyermekorvos háborgott benne a szemében játszadozó gyerekek láttán, hiszen a higiénia teljes hiánya tárult fel előtte. Nem beszélve a helyi férfiak folyamatos köpködéséről. Undorral nézte, mintha mindegyik fogfájós lenne, hatalmas dudorral az arcán. Ádám is észrevette, így meg is kérdezte rögtön Áront.

– Mi van ezeknek a képében, amitől azt a gusztustalan zöld csulát köpködik szerteszét?

– Qát-ot rágnak. Tudjátok, ez olyan helyi narkó. A levelet rágják, úgy, hogy egy csomóba gyűjtik a képükben. Csak a levét nyelik le, a többit kiköpik.

– Pfuj! Mi ebben a jó? – borzongott össze Éva, felfordult a gyomra a látványtól.

– Az, hogy ez amfetamin származék. Na és ettől nagyon meg tudják magyarázni a dolgokat. Összeülnek a férfiak qát-rágásra és mindent jól kibeszélnek. Természetesen nagyon okosnak képzelik magukat. Mondhatnám úgy is, hogy itt ez a *gitt-egylet*.

– Mindenesetre elég visszataszító – fintorgott Ádám.

Éva éppen arra gondolt, hogy vajon nem lesznek-e betegek egy éttermi ebéd elfogyasztásától, de mielőtt átgondolhatta volna a lehetőségeket, Áron már be is

fordult az apró üzlethelyiség ajtaján. Odabent meglepő tisztaság uralkodott. A szokatlan öltözékű vendéglős elénk sietett, lelkesen üdvözölve a két fejjel magasabb férfit, akivel láthatóan nem először találkoztak. Ezután méltóságteljesen mutatta az utat a vendégeknek egy különálló kisebb szobába. A tulajdonos kis éttermébe jobbra helyiek jártak, így nagy megtiszteltetés volt, ha egy idegen is betért. Az kétségtelen, hogy a magyar állatorvos bármikor arra járt, meglátogatta. Nagy tiszteletnek örvendett erre felé, amilyen kevés külföldinek járt ki.

A különszobában hangulatos berendezés, kellemes félhomály fogadta őket. Fejük felett a csillárventillátor kavarta a levegőt. Áron hadarva adta elő a rendelést, mint aki már elég régóta használja a nyelvet. Szavaiból a testvérei egy szót sem értettek, még Ádám sem, pedig ő rendkívül büszke volt arra, hogy vett jó pár órát arab nyelvből. Mindezt egykor a bátyja miatt tette, bár igazán nem izgatta a nyelv. Most erősen koncentrált, hogy megértse, de bizony alig tudott egy-két szót lefordítani magában. Talán már nyolc-kilenc év is eltelt, mióta ez a nyelvtanulási mániája előjött, mégpedig miután a bátyja

kiköltözött Jemenbe. Eleinte nagy volt a lelkesedés, de egy idő után abbahagyta. Csupán néhány hónapja vette megint kezébe a tankönyvet, ha már úgylis arab országba utaznak, de meg kellett állapítania, hogy alig emlékszik valamire. Szerencsére magával hozta az egyik nyelvkönyvét, hogy időnként felelevenítse a tanultakat.

Persze mindegy volt, értik-e vagy sem a rendelést, mert Áron úgysem engedte volna, hogy ők válasszanak ételt.

Ádám nem hagyhatta ki, hogy ismét visszatérjen az öltözködésre, különösen, hogy az étterem tulajdonos is igen érdekes öltözéket viselt.

– Még szerencse, hogy nem ilyen szoknyát erőltettél rám, mint amilyen ezen a fickón van – bökött a tulajdonos után.

– Az a futa – legyintett Áron –, olyan, mint Indiában a szárong. Mi bajod van vele? Jó kis viselet az is ebben az időjárásban.

– Ne mond, hogy ilyet is viselsz?

– Ebben igazad van, azt még nem próbáltam, valahogy nem illik rám.

– Mert olyan nőies – nevetett fel Éva.

– Talán – vakarta meg a fejét Áron, erre még nem gondolt. Bár ha egyszer hazatérne, dishdashát mégse venne magára, de a forróságban ennél jobb viseletet nem tudna elképzelni.

Az ebéd elkészültéig a helyi szokásokról csevegtek. Áron jól ismerte a jemeni embereket, sok érdekes történetet tudott, amelyet a testvérpár érdeklődve hallgatott. Tagadhatatlan, hogy Áron mindig jól tudott mesélni. Kicsi korukban gyakran magára vállalta az esti mesemondást, igaz, néha halálra ijesztette őket a rémtörténetekkel. Olyankor hetekre el volt tiltva az esti meséléstől.

Az élménybeszámolót egyedül az ebéd érkezése tudta megzavarni.

Igen sokfajta étel került az asztalra. Áron alig győzte elmagyarázni, hogy mi micsoda. Volt ott mindenféle finomság. Igencsak kedvelte és ismerte is az arab ízeket, étkeket, bár ezen nincs mit csodálkozni.

Az asztalon ízlésesen elhelyezve sorakozott a fűszeres bárányhús, bundázott csirke, sült krumpli, a háromszög alakú töltött tészta, a sambosa, különféle szósok és édességek.

Ádám vékony alkata ellenére igen jó étvággal volt megáldva, de Éva sem maradt túlzottan le az öccsétől. Hangulatukat fokozta, hogy miközben az ikerpár az asztalra helyezett evőeszközzel látott neki az evésnek, Áron komótosan a kezével kezdett falatozni. Az elmúlt évek alatt szinte természetessé vált számára, hogy mint gyakorló arab, kézzel egyen.

– Ezt én is megpróbálom – nyúlt az ételért Ádám. Kissé esetlenül markolta fel az ételt, de a bátyja rosszálló tekintetére megállt a keze a levegőben.

– A másik kezeddal – szólt rá Áron –, a bal kezeddal a hátsódat töröld, a jobbal kell enni.

– Ne hülyéskedj, balkezes vagyok.

– A Korán akkor is így írja elő.

– Mióta vagy te muzulmán?

– Nem vagyok, de tiszteletben tartom a szokásokat. Inkább használd a villát. Nézd csak, a nővérednek egész jól megy a kézzel evés – mutatott Évára, aki ügyesen felcsippentette a rizst –, ugyan már kislány, te otthon gyakoroltál?

– Dehogyan, azaz mégis. Emlékszel, amikor gyerekkorunkban disznót vágtak apáék? Állandóan a

hentes lestem, ahogy trancsírozta a húst. Mindig velem kóstoltatta meg a hurkatöltelékét. Ő mutatta meg, hogy hogyan kell kézzel enni.

– Meglehet. Én csak arra emlékszem, hogy perzseléskor mi kapartuk a disznót, neked pedig locsolni kellett volna a perzselt bőrt. Helyette a gumicsizmánkba öntötted a hideg vizet.

– Mert apa mindig azt súgta a fülemben – mentegetőzött Éva nevetve.

– Bravó! Akkor már tudom, hogy Áron kitől örökölte a humorát – vágott közbe Ádám, miközben a bátyjának elkomorult az arca egy futó pillanatra, de nem szólt semmit. Visszafordult a tálhoz, ahogy testvérei is.

Az ebéd további részében csendben élvezték a finom ételleket, amely oly módon telítette el őket, hogy Áron javaslatára visszatértek a szállodába. Tekintettel a nagy hőségre megegyeztek egy rövid sziesztában.

A szálloda légkondíciója kellemesen hűsítette a levegőt. Áron az ágyon feküdt és az ablakon keresztül bámulta a forróságba burkolózott várost. A kezdeti izgalom elmúlt, és most egyre jobban felszínre jöttek a gyerekkori

emlékek. Az ő születésekor az anyja meghalt. Annyiszor próbálta elképzelni, hogy milyen lehetett. Hiába voltak a fényképek, őelőtte mindig csak az üres, arc nélküli alak jelent meg.

Csak arra tudott gondolni, hogy ő tehet mindenről, miatta halt meg az anyja és az apja is mindig ezt a gondolatot erősítette benne. Az első emlékeiben az apja mindig megszidta, ha sírni próbált az elveszett anyja miatt. Már az óvodában is fájdalmas élmény volt, hogy egyedül neki nincs mamája. Igazán sosem érezte, hogy számít valamit az apjának. Felnőttként jött rá, hogy az apja sokáig valóban őt hibáztatta. De ekkor jött anya, igen, az édes mostoha. Őhöz mindig oda lehetett bújni, ő segítette át a traumán, amit az édesanyja elvesztése és az elkeseredett apja okozott. És ott növekedtek benne az új testvérek, ami Áron számára igazi csoda volt. Annyiszor szorította fülét mostohaanyja hasához, hogy azt hitte, hallja, az ikrek beszélnek hozzá. Most pedig itt vannak mellette felnőttként, és maga sem tudja, mit érez. Boldogság? Vagy fájdalom a család hiánya miatt?

Gondolatait halk kopogtatás zavarta meg.

–Tessék!

Kitárult az ajtó és Éva suhant be a szobába, immár a sötét színű baltó és kendő nélkül egy egyszerű pólóban, rövid nadrágban.

Fantasztikus nő lett a húgom, nem mindennapi látvány ebben az országban – ámult Áron. Tíz éve élt Jemenben és ez idáig valahogy a nők kimaradtak az életéből. Illetve csak érzelmileg, a szexre mindig talált megoldást. Pénzért mindig meg lehetett kapni.

– Bejöhettek hozzád? Napközben én nem tudok aludni, Ádám meg olyan, mint akit agyonütöttek, vele nem lehet beszélgetni.

– Gyere kislány, velem lehet dumálni. Én sem tudok aludni.

Kinyújtotta a karját, hogy a húga mellé feküdjön. Jó érzéssel idézték fel a múlt emlékeit, amitől a jelen is teljesen más megvilágításba került. Talán a hosszú utazás fáradalmai vagy a rég várt találkozás izgalma miatt végül mégis álomba merültek.

– Ébresztő!

Mínta kést vágtak volna a fejébe. Áron az övében lévő tör felé kapott, ami szerencsére éppen nem volt nála,

hiszen azt csak a sivatagban hordta magával, amikor beduin barátaihoz tartott. Elég nehezen tért magához, bal karja egészen el volt zsibbadva. Szemét kinyitotta és rögtön az öccse vigyorgó képét látta meg, aki éppen előzőleg üvöltött a fülébe. Ennek volt előzménye, hiszen gyerekkorukban ő is gyakran ébresztette így Ádámot. Baloldalára pillantott, ahol a karján feküdve éppen akkor ébredezett Éva, az ő karját használta párnának, ami a zsibbadást okozta. Éva körbeforgatta a fejét, míg meglátta, amit keresett, a keze közelében levő párnát. Azonnal Ádámhoz vágta. Igazán nem sok idő kellett ahhoz, hogy hatalmas párnacsata alakuljon ki hármójuk között. Mint gyerekkorukban, úgy dobálóztak és Éva újra Áron széles hátát használhatta pajzsként.

– Megadom magam – lihegte Ádám és magasba tartotta a karját. A csata véget ért. Kipirulva, lihegve ölelkeztek össze.

– Ez jó volt! – simogatta meg testvérei fejét Áron. Hálás volt, mert újra gyerek lehetett.

Délután hosszú sétát tettek a városban. A szűk kis utcácskákban mindenféle árus megtalálható volt. Áron kioktatta a testvéreit, különösen arra, hogy bizonyos